

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-937/DS-D03-D08-2025 ze dne 10. 9. 2025, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Žalobě se přiznává odkladný účinek vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-937/DS-D03-D08-2025 ze dne 10. 9. 2025.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodl o předání žalobce do Lotyšské republiky podle § 11 odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Lotyšsko podle čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. V Lotyšsku žalobce podal svou první žádost o mezinárodní ochranu, a Lotyšsko je tudíž příslušné k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013.
2. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojí žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Měl za to, že pokud soud návrhu nevyhoví, vznikne mu nepoměrně větší újma, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám v případě, že jeho návrhu bude vyhověno. Případné vyhovění jeho návrhu ani není v rozporu s veřejným zájmem. Na základě napadeného rozhodnutí má být žalobce předán do Bulharska, což nepřiměřeně zasáhne do jeho práv. Otázka přiměřenosti a oprávněnosti takového postupu, jakož i další setrvání žalobce v České republice, jsou přitom stěžejní pro soudní řízení. Žalobce vycestováním z České republiky přijde o možnost vystupovat v řízení osobně a ztratí přímý kontakt s právním zástupcem.
3. Důvody pro přiznání odkladného účinku žalobce uvedl dva: (1) nepřiměřený zásah do jeho práv s ohledem na nucené vycestování z České republiky a (2) potřebu vyčkat v České republice k uplatnění procesních práv.
4. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě uvedených v § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

5. Bylo na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobci, zda upřesní, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaný (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS). Jen tehdy může soud posoudit, vznikne-li neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí žalobci nepoměrně větší újma, resp. těžko nahraditelná či kompenzovatelná újma.
6. K otázce přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o určení příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se závazně vyjádřil i Ústavní soud. Podle jeho nálezu sp. zn. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 9. 2014 (N 172/74 SbNU 493) je předmětem rozhodování o odkladném účinku i o žalobě posouzení obdobné otázky. S ohledem na nebezpečí případného porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Evropská úmluva“) tak nelze vycházet jen z toho, že žalobce má být přemístěn do členského státu EU. V tom ohledu bude přiznání odkladného účinku spíše pravidlem, *ledaže zjevně neobstojí* obava z porušení čl. 3 úmluvy.
7. V případě žalobce soud shledal, že nelze *zjevně vyloučit* případného porušení čl. 3 Evropské úmluvy. Žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku výslovně netvrdil, že mu v Lotyšsku hrozí jakékoliv nebezpečí, zmiňoval se o Bulharsku. K tomu soud pouze poznamenává, že jde o zjevný omyl žalobce. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že má být přemístěn do Lotyšska (o Lotyšsku žalobce ostatně hovoří v žalobě). V žalobě žalobce konstatoval, že v Lotyšsku byl diskriminován policisty a také spolužadatel o mezinárodní ochranu. Policisté jej měli opakovaně zbít. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalobce pobýval cca dva měsíce v azylovém zařízení v Lotyšsku. Za toho stavu tedy lze dovodit, že žalobce namítá i porušení svých práv podle čl. 3 Evropské úmluvy, které by mu hrozilo v Lotyšsku. Tuto obavu nelze za stávajícího stavu vyloučit, proto soud podle cit. nálezu sp. zn. III. ÚS 2331/14 musí návrhu vyhovět a odkladný účinek přiznat (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Učinil tak bez vyjádření žalovaného, neboť ani po jeho vyjádření by nemohl rozhodnout jinak.
8. Žalobce také zmínil systémové nedostatky azylového systému v Lotyšsku. Měl za to, že chování policejních složek k žadatelům o mezinárodní ochranu dosahuje možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení – ilustroval to situací Kurdů, kteří byli zadržováni na lotyšsko-běloruské hranici v srpnu 2021. K tomu soud pouze uvádí, že tento odkaz není zjevně přílehlavý: nejedná se o situaci, která by se dotýkala osobně žalobce. Ten již v Lotyšsku v azylovém zařízení pobýval, netvrdil, že by byl zadržován na hranici s tím, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nechtělo Lotyšsko přijmout. To je nadto vyloučené s ohledem na to, že žalobce má být předán do Lotyšska jako žadatel o mezinárodní ochranu – již mu tedy nemůže být upírán přístup k azylovému řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 7. října 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.